

— Отъ мене по-справедливъ човѣкъ не ще намѣришъ. Азъ съмъ Господь.

— Господь ли? Не, и ти не си за кръстникъ на детето ми.

— Какъ така, грѣшни човѣче, да не мога да бжда кръстникъ на детето ти? Значи, споредъ тебе, азъ не съмъ справедливъ?

— Господи, ти мислишъ, че си справедливъ, но се лъжешъ! Но, ти си, който правишъ хората богати, ти създавашъ беднитѣ и лудигѣ. Едни правишъ учени, а други — прости. По твое желание едни сж щастливи, а други — нещастни. Не, не, и ти не си справедливъ!

*

Човѣкътъ продължилъ пжтя си. По едно време предъ него се изпрѣчила Смъртъта и го запитала, защо е тръгналъ на такъвъ дълъгъ пжтъ. Когато човѣкътъ ѝ обяснилъ, тя сжщо му предложила да бжде кръстница на детето.

— Коя си ти? — запиталъ бащата.

— Азъ съмъ Смъртъта!

— Какъ, Смъртъта? Ти си най-справедлива. Предъ твоята коса сж безилни и бедни и богати, и царе и учени. Всички се страхуватъ отъ твоя образъ. Браво! Да живѣе смъртъта! Ти ще станешъ кръстница на детето ми.

*

И Смъртъта потопила детето въ свещената вода на купела и го кръстила. Следъ обряда бащата далъ угощение. На трапезата била сложена чиния съ леща; Смъртъта набождала зърната съ карфица и така се хранила.

— Но защо ядешъ лещата съ карфица? — я запиталъ бащата.

— Приятелю, — отвърнала Смъртъта, — азъ имамъ голѣмо търпение. Времето е на мое разположение. Оставямъ сжщо тѣй всички на спокойствие, защото знаа, ча никой не ще се изплъзне отъ менъ.

Когато угощението свършило, Смъртъта казала на бащата: